

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Luther:

Hiszek Szentlélekben, aki, miként az Atya és Fiú, élő Isten és az Atyától és Fiútól öröktől ered, de azért isteni lényege és természete szerint külön személy. Ő általa, mint élő örök isteni adomány és ajándék által, az összes hívők hittel és egyéb lelki ajándékokkal ékesíttetnek, a halálból feltámasztatnak, a bűnöktől megszabadíttatnak és lelkiismeretükben vidámakká és nyugodtakká, szabadokká és bátorságosokká tétetnek. Mert az a mi erősségünk, ha e lélek bizonyosságát szíveinkben érezzük, hogy Isten Atyánk akar lenni, hogy bűneinket megbocsátotta és örök életet adott.

Ez ama három személy és egy Isten, aki magát nekünk mindnyájunknak mindazzal, ami Ő és amije van, teljesen odaadta. Az Atya nekünk adja magát az éggel és földdel, minden teremtménnyel együtt, hogy ezek szolgáljanak és hasznunkra váljanak. Ámde ez az adomány Ádám esete következtében elhomályosodott és haszontalanná lett. Ezért utóbb a Fiú is odaadta magát nekünk, megajándékozott minden ő dolgával, szenvedésével, bölcsességével és igazságával, kiengesztelt az Atyával, hogy újra élők és igazak lennénk és az Atyát az ő ajándékaival megismernők és megnyernők.

Mint hogy pedig ez a kegyelem senkinek sem válnék hasznára, ha titkon és elrejtve maradna, azért jöve a Szentlélek és ő teljesen odaadja nekünk magát; ő oktat minket Krisztus emez irántunk tanúsított jótéteményének megismerésére, segít, hogy azt elfogadjuk és megtartsuk, hasznosan használjuk és közöljük, növeljük és terjesszük

A keresztyén ember lelki fejlődése.*

II. Thess. 1:3, II. Péter 2:18, Kol. 1:10.

A keresztyén élet fejlődése nem egyéb, mint növekedés. A gyermeknél tudjuk, hogy milyen a fejlődés és láthatjuk évről-évre a növekedést. A fejlődés és növekedés a természeti világban is mindenütt megvan. Mégis, mikor a lelki életre visszük át ezt a kérdést, meglepő, hogy az emberek mennyire közömbösen veszik. Ha valaki megtér, azt hiszik, hogy már elég. Vannak keresztyének, akik jól indultak meg és érezték, hogy növekedniök kell, de aztán egy bizonyos ponton megkeményítették magukat és nem vették komolyan a fejlődést.

Ha valaki az Igét olvassa, tudja belőle, hogy a lelki élet növekedés, de gyakorlatban még nem. Mi az a lelki fejlődés? Alázatosnak kell lenni, hűségesnek, stb. Ezt látja az ember, de cselekedni nem tudja. Hol kezdődik hát a növekedés? Ott, amikor megtanulunk magunktól eltekinteni, s az Ur-ra nézni. Mily egyszerű és mégis milyen nehéz. Csak ma reggel óta is mennyit néztünk az Ur-ra? Mennyit magunkra, emberekre? Ez mind elvesztegetett idő. Az igaz, hogy az Ur embereket is fel akar használni, de mi nem azt néztük, hogy mit akar az Ur általuk mondani. Az Ur-ra kell nézni és tőle várni. De nem úgy, hogy rajtunk kívül végezze el a munkát. Szeretnénk, hogy tökéletes keresztyéné formáljon, de soha ne alázzon meg, soha ne juttasson kellemetlen emberekkel össze, ne legyen anyagi szükségben, mindenem meglegyen. Milyer igényteljes az ember!

Növekedni a hitben, mit jelent ez? Mindent hinni! Hogy Nála semmi sem lehetetlen, Ő kitölti Szentlelkét azokra, akik engednek Néki. Hinni, hogy mindent javunkra fordít, hinni, hogy mindent megad. Milyen kevés ember van, aki ezt elhiszi. Nem hiszik el, hogyha mindent odaadnak, mindent megnyernek. Nem az Isten országa az első, hanem a test, az én, a családom, minden, csak nem az Ur. — Hinni, hogy Ő megmutatja az én szívem és imádkozni érte, hogy úgy megismerjem magam, ahogy Ő lát. Milyen ne-

héz sokszor a keresztyént meggyőzni a romlottságáról, a megkötözöttségéről. Arról, hogy önmagát bálványozza. Az ember kimerülhet és az illető nem érti, egész mást hall. Arra gondol, hogyan mentse magát, azt mondja: Nem értenek meg. Nem hiszi el, hogy rossz, mert nem akar engedelmeskedni. Nem akar szembenézni magával, mert ez a kényelmesebb. A lelki ember fejlődéséről inkább csak azért beszélnek, hogy bizonyos rossz szokást elhagyjanak. Szelídebbnek és alázatosabbnak kell lenni. De hogyan? Új foltot nem lehet régire foltozni.

Az Ur Jézusnak azt mondták egyszer a tanítványai: »Növeljed a mi hitünket!« Azt várnánk, hogy Ő erre azt válaszolná, milyen kedves gyermek vagy te! Hogyne adnék neked hitet! Legyen hited annyi, hogy hegyeket tudj kimozdítani a helyükből! Így szeretné az ember.

De az Ur nem ezt mondja. Ő nem dicséri meg, ha egy elérzékenyült pilanában odamegyünk Hozzá. Ő azt mondja: „Miért nincs hited?”

A mi testiességünk foszt meg attól, hogy hinni tudjunk. Ha akaránk, akkor tudnánk hinni. Pál a tömlöcben csak azt mondta a tömlőcstartónak: »Higyj!« Tehát néked is hinned kellene és biznod. Még egy szülő is elvárja ezt a gyermekétől. A mi Urunk minden szava igazság és szentség. És az ember, aki nem hisz, még különös kegyességnek tartja, ha odaáll az Ur elé és azt mondja: »Taníts meg engem hinni!« Holott meg kellene alázkodnia az alatt, hogy nincs hite. Az Ur elvárja, hogy higyjünk igazán, feltétlenül, ha minden rombadül. A hit bizalom. Ezt tudjuk, de amikor a mindennapi életben itt a próba, akkor inkább bízunk magunkban, a jövőben, embereken. Mindenben, csak nem az Urban. Az ilyen hitre nincs ígéret. Az ördög is hisz.

Higyj! De még ez sem elég, növekedni kell Isten megismerésében. Nem ismerheti senki az Urat, aki magát nem ismeri. Ha igazán hinni akarunk, kezdjük el így gyakorolni: Uram, én hiszem a nap minden szakában, egész életemben, hogy Te megláttatod velem a szívem úgy, amint Te látod. Az a legnagyobb baj, hogy nem látjuk magunkat. De Ő meg akarja nyitni a szemünket, csak nekünk is előtte kell lennünk és engedni. Nem azt várni, hogy rajtam kívül tegye meg. A vak engedte, hogy az Ur sarat csináljon és rákenje a szemére, úgy,

* Pauer Irma diakonissza főnökasztroszony előadása nyomán készült jegyzet.

ahogy ő látta jónak. Nem mindenkit gyógyított egyformán, de mindenkinek engedni kellett.

Nem lehet, hogy valaki keresztyén legyen és mégis legyen valami, ami jobban betölti, mint az Ur. Az csak azért van, mert nem ismeri az Ur szeretetét, irgalmát, kegyelmét és minden, ami az Úrtól jön, hidegen hagyja. Az Ur mondja, az Ur így látja, ez mind közömbös előtte. Keresztyén léteire hidegen hagyja az embert, hogy az Ur ezt vagy azt így látja, de ha bajban van, akkor úgy tesz, mint az engedetlen gyermek: ide-oda szalad, hiába figyelmeztetik, de ha elesik és megüti magát, akkor már jó az édesanya, fogadkozik, de csak addig, míg a sebe begyógyul. Mikor az Ur azt mondja: »Csak bűniddel fásasztlál engem«, kellene, hogy szívünk mélyéig megrendítsen. Legyünk olyanok, mint a tékozló fiú, aki úgy megütötte magát, hogy elég volt egész életére. Ehhez az szükséges, hogy magunkat olyanak ismerjük, amilyenek vagyunk. A tékozló fiú is akkor ismerte meg az atya szívét, amikor megjött. Amíg otthon volt, úgy gondolkozott, mint a bátyja. A tékozló fiú tékozló volt már az atyai házban is, de nem tudta ezt, csak mikor elment, akkor tűnt ki, hogy ki ő.

Nékünk növekednünk kell, ez az életrendeltetésünk, enélkül elcsenevészedik az élet bennünk. De nem úgy; hogy az ember legyen nagy, hogy sokan térjenek meg a bizonyágtételünkre, stb. Nem, az igazi növekedés az, hogy *Néki* kell növekednie. Bemenni az Ő nyugodalmába, mikor már nincsenek gondolataink, hanem az van a szívünk teljességében: Legyen meg a *Te* akaratom, mint a mennyben. Nem Indiában, nem a földön, hanem az én életemben legyen meg a *Te* akaratom. Akkor mennyország lesz az életed, mert »az Isten országa tibennetek van.« Az Ur akarata az egyetlen jó ezen a földön. A mennyországot nem a fényessége teszi széppé, hanem az, hogy Isten akarata van benne. S mi, ha most ezen az akaraton lennénk: itt lenne a mennyország.

A Sátán olyan nehéznek tűnteti fel előttünk az Ur akarátát, s mily kibeszélhetetlen boldogság az, ha végbemegy az Ur akarata az én életemben. Nem nehéz ez, hanem nagyon felséges.

Engedjük, hogy az Ur növelhessen, oda fejlődjünk, hogy magunkat megismerjük és éljünk Ővele engedelmes életet, életünk legkisebb dolgában.

Ima a Szentlélekért.

Istennek egy szolgálója evangélicizáló összejöveleteket tartott nagy áldással. Szavai nyomán sok lélek ébredt fel. Nem sok idő múlva találkozott egy kis szolgálóleánnyal, aki annál a családnál volt alkalmazásban, ahol a lelkész otteleléte alkalmával lakott. Megkérdezte a leányt lelki élete felől. Az meghökken s igyekezett kitérni a válasz elől. Látszott, hogy még nagyon biztos a maga igazságában s büntudata nincs. Bűcsúzásnál arra kérte a lelkész, hogy imádkozzon kitartóan a Szentlélekért. A leány megígérte s szavát hűségesen meg is tartotta. Amikor a lelkész ismét találkozott vele, újra érdeklődött lelki állapota felől. »Nem jól vagyok« — panaszkodott a leány. »Amióta a Szentlélekért imádkozom, nincs nyugalom bűneim miatt. Ahelyett, hogy megjavulnék, mindég gonoszabb leszek a magam szemében.« Isten szolgálója most már tudta, hogy a Szentlélek megkezdte munkáját ebben a szívben. Tekintetét Krisztus keresztyére irányította, s teljes nyugalmat talált.

A Szentlélek elfogadása döntő hatással van életünkre. Ez a Lélek az első tanúk lelke, a hajtóerő Krisztus egyházában. Életünk hajója tétlenül vesztegel mindaddig, míg árbócait a Lélek ereje mozgásba nem hozhatja.

Krisztus azt akarja, hogy életed hajója fent a magasban, a víz színén járjon, s hálód gazdagon megteljen zsákmánnyal. Meg akar áldani, hogy áldássá lehess mások számára!

Vetted-e már a Szentlelket? Ne menj el könnyen e mellett a kérdés mellett. Mi akadályoz meg abban, hogy helyet készíts a Szentléleknek?

Fényév.

A csillagászok »fényév« szóval azt a távolságot jelzik, amelyet egy fény sugar a másodpercenkénti 300.000 kilométer gyorsasággal egy év alatt megfut. Ha például valamely csillag, amely 20 fényév távolságra van tőlünk, hirtelen eltűnik, csillogását még 20 évig láthatjuk.

Hasonlóképpen áll a dolog Isten szolgálóival is, akik most mint csillagok fénylenek Atyjuk országában. Fényük, Istennek szentelt életük sok-sok éven át világít s bizonyágtételük megmarad.

Kicsiny fény sugarak csupán az itt következő bizonyágtételek is, amelyek diakonisszaházunk megalapítójáról, Kedves Anyánkról szólnak. Olyan emberek lelkéből valók, akikben Pauer Irma élete, szavai kitörölhetetlen nyomokat véstek. Hisszük, hogy ezek a fény sugarak is áldásul szolgálhatnak.

★

Igazság embere volt tetőtől-talpig. Példa volt az önfegyelmzésben, önmegtagadásban, megbocsátásban.

★

Szívének gazdag szeretetével gyomlálta, irtotta a gazt övéinek a szívében.

★

Minden tettének rugója, minden intézkedésének indító ereje mindég a halhatatlan lélek java, érdeke volt.

★

Meleggé tudta tenni a legkisebb együttlétet is.

★

Önmegtagadó, világító, állandóan fölfelé mutató élete nagy segítség volt a keresztyén életben.

★

Az Urnak szolgálni teljes szívvel és lélekkel, ez volt az egyetlen vágya.

★

Már mint fiatal leány bátran és céltudatosan, komoly határozottsággal, mentő szeretettel munkálkodott Isten országában.

★

A legmagasabb célt tűzte ki maga elé s afelé lankadatlanul futott.

★

Tekintetünket sohasem önmagára, hanem az Urra irányította.

★

Éveken keresztül látszólag távolabb jutottam Istentől. Nem zaklatott, de szeretetét kénytelen voltam észrevenni, mint az ibolya illatát. Tőlem nem várt semmit, de az Urtól várt. Ezért tudott csendben lenni és hordozni. Könnyek között küzdött felszabadulásomért.

★

Házában világosság ragyogott, mely gyötrelmessé tette az életet a sötétségben élőknek. Tiszta, világos lény szavak nélkül is ítélet volt a bűn számára.

★

Élete mindenkié volt; belevesztette azt mások életébe.

★

Menyasszonyi lélek volt, aki égő lámpással várta lelkének vőlegényét.

★

Szíve teljesen az Uré volt; Benne pihent. Kész volt Óérette mindenre, arra is, hogy munkáját abahagyja itt e földön, hogy majd odafent, mint hűséges sáfárt, több és nagyobb munkára bizza szeretett Ura!

★

GYEREKEK INTEGETNEK.

Gyerekkoromban
 a töltés mellett ibolyáztunk gyakran,
 s idegen emberek villantak el
 a robogó vonatban.
 Mi vígan integettünk...
 s gyenge fűvön mosolygó ibolyát
 gondtalan szedegettünk.

Nemrégiben a villamos felé
 lobogott gyerekkézben fehér kendő,
 s akkor élémködlött a mult,
 élémderült a napfényes jövőendő.
 Zakatolt, zakatolt a villamos.
 Derüs alakja tovatűnt hamar
 az integető idegen gyerekeknek,
 mégis csak zakatolt:
 Mi integettünk, nekünk integetnek.

Akkor még olyan hosszú volt a nap,
 estétől reggel, reggeltől az este,
 mától a holnap, tavasztól a tél...
 Azóta elkapott az élet sodra,
 s most visz a vonat minket is robogva,
 kit északnak, kit délnek, kit keletnek.
 A villamos zakatol, zakatol...
 Mi integettünk, nekünk integetnek.

Most már olyan rövidek a napok,
 egymást éri az este és a reggel.
 Versenyre kelve szállnak éveink
 széllal, viharral, vándorfellegekkel.
 Tovamaradnak öröm percei,
 tovaradnak bánat percei,
 s akik gyűlölnék és akik szeretnek,
 lombhullató ősz, virágos tavasz.
 Mi integettünk, nekünk integetnek.

De drága lett most óra, pillanat!
 De közel jött az örökélet partja.
 Hajtja, viszi a vitorlát a szél.
 Lelkünk a vágy is odafele hajtja.
 Szívünkben boldog előre-dalok,
 de szent, nagy felelősség minden percér'.
 Sietünk. Von már, ami odafent vár
 és nem tart vissza, ami idelent ér.
 Krisztus felé szállunk akármi szárnyon,
 röptén viharnak, vágató szeleknek.
 Sürgető, biztató már a szó:
 Mi integettünk, nekünk integetnek.

KÜLMISSZIÓ.

Nyelvtanulás az őserdőben.

(Folytatás.)

Feleségem este még nem tudott elbúcsúzni a kicsinyektől, mert a legidősebbik, egy leányka, talán megérezett valamit a rá váró nagy veszteségből s egyre csak az édesanyjához símult, egyre csak azt hajtogatta: »Anyukám, úgy-e nem mégy el?«

Kora reggel bementünk még egyszer a kicsik hálószobájába. Ott szunnyadtak még édesen kis ágyacskáikban. Amikor az ablakon félrehúztam egy kicsit a függönyt, ragyogó napsugár esett az alvó gyermekekre, s a legkisebbik álmában mosolygott. Ezzel vége volt a feleségem erejének. Ötzőr is megindult, hogy elszakadjon a kedves képtől. S amikor végre túljutott a küszöbön és megindultunk az állomás felé, nem nevetett-töb-bé a nap. Elsötétedtek a szemeink s a szívünkben mintha elszakadt volna valami... egy húr, amelyiknek különösen édes volt a csen-gése. Olyan hosszú és egyhangú volt most az út Uj-Guineába át a világóceánon. S a kis hajlék az őserdőben ott kint olyan nagy lett most egyszerre nekünk. Nyomasz-tólag nehezedett ránk a magány. Másfél év után az Ur ismét egy fiúgyermekkel ajándékozott meg s vele új napfény költözött ki-csiny kunyhónkba. De mire ak-kora lett, hogy papát, mamát tu-dott gügyögni s vidáman tipegett már ide-oda a szobában, egy este hirtelen heves lázrohámot kapott s reggel kopogott már az örök ha-za követe, hogy elvigye magával kicsiny kedvencünket.

Amikor aztán hozzáfogtam a nehéz feladathoz, hogy utolsó kis ágyat, egyszerű koporsót ácsoljak

a fiacskánknak, megállt velem szemben egy barna ember, rám-nézett részvétellel és fájdalommal és ott állt sokáig tiszteletteljes hall-gatásba merülve. Végre megszó-lalt: »Hoffmann, most elmégy?« »Nem!« — feleltem. »De a felesé-ged bizonyosan?« »Ő sem.« »Hát nem fogja most a feleséged ál-mában hallani, amint a többi gyer-mekei hívogatják? Ittmarad még-is?« »Igen, ittmarad.« »Ő, — mon-dta a férfi — erre mi nem lennénk képesek. Nektek más szívetek van mint nekünk.« »Nincs más szí-vünk, de más istenünk van« — feleltem neki. Ekkor a barna em-ber sötét szeme felcsillant. Ujjá-val a messzeségbe mutatott s azt mondta: »Úgy-e, ti a látóhatáron is túlláttok?«

A benszülöttek előtt a látóha-tár a látható és láthatatlan világ határa, minden, ami túl van rajta, sötét titok előttük. S amikor az a férfi ezt kimondta, jutott eszem-be, milyen csodálatos kifejezése ez a reménységnek. Azután min-dig ezt a kifejezést használtuk, s az emberekre mély hatással volt, ha megmondtuk, hogy a keresztyé-nek előtt az a titokzatos ország is tárva áll, amelyik túl van a látó-határon.«

Igy tanulnak meg a misszioná-riusok a benszülöttek nyelvén be-szélni... keserűségben, koporsó mellett. De azután megtanulnak és meg tudják mondani reménytelen-ségben élő embereknek, hogy mi a remény. És viszik az Evangéliu-mot lelkek sötétségébe. S ha ez az Evangélium győz, minden szen-vedésüket semminek ítélik. Mert szeretik Jézust. A szívük látja Jézust, tudják, hogy él, hogy ural-kodik most és mindörökké... Túl látnak a látóhatáron.

(Vége.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jún. 1. Kol. 2:1—15. IV. Móz. 23:7—28. I. Ján. 2:3—6. Hit és cselekedetek összefüggésben vannak. Nem cselekedetek által üdvözülünk, hanem hit által, de méltán kételkedhetünk annak a hitében, akinek nincsenek keresztényenhez illő cselekedetei. Hívó kereszténynek úgy kell járnia, amint Jézus járt, neki kell engedelmeskednie. Őt kell követnie, róla kell bizonyosságot tennie egész életével. S a keresztény életnek legfőbb ismertetőjele a szeretet.

Jún. 2. Kol. 2:16—23. IV. Móz. 24:1—17; 25. I. Ján. 2:7—11. A szeretetről szóló parancs régi, mert kezdettől fogva hangzott Isten népe előtt. De Jézus Krisztusban újjá lett ez a parancs, mert Őbenne új világosságot nyertünk a szeretetre nézve is. Isten szeretetének világossága sehol sem fénylett úgy, mint a Golgotán. Aki egyszer igazán összetört bűneinek súlya alatt a golgotai keresztnél, az megértette Isten szeretetét, s az megtanulta embertársát is szeretni. A gyűlölet sötétségbe visz, de a szeretet világosságra vezet.

Jún. 3. Kol. 3:1—11. V. Móz. 34. I. Ján. 2:12—17. A világ és Isten országa két egymással ellentétes dolog. »Senki sem szolgálhat két úrnak« — mondja maga az Úr Jézus. (Máté 6:24.) S a tanítvány csak azt isméli, amit Mestere mondott. A világ szeretetét akkor oltotta belé a Sátán az emberi szívbe, mikor megkívántatta Évával azt a gyümölcsöt, amely édes volt a testnek, gyönyörűséges a szemnek, s amelynek élvezéséhez Sátán azt az ígéretet fűzte: »olyanok lesztek, mint az Isten«. (I. Móz. 3:4—6.) De Jézus legyőzte a Sátánnak ugyanezeket a kísértéseit, s nem engedett sem a test kívánságának, (Máté 4:4.) sem a szem kívánságának, (Máté 4:7.) sem az élet kérdésének (Máté 4:10). Aki Jézussal jár, az győz a kísértések fölött.

Jún. 4. Kol. 3:12—25. Ezék. 36:22—28. I. Ján. 2:18—21. Az igazi Antikrisztus, akinek eljöveteléről a Jelenések könyve szól, még nem érkezett el, mert annak megérkezése a mostani világkorszaknak a végét jelenti, s közvetlenül megelőzi Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelét. De kisebbfajta antikrisztusok már eddig is voltak, most is vannak, s lesznek is, mint előfutárai az igazinak. Ezek sokakat elámitanak a maguk állítólagos dicsőségével, de aki megnyerte a Szentlélek kenetét, az felismeri őket s óvakodik tőlük.

Jún. 5. Ján. 14:20—31. Csel. 2:1—13. Ján. 14:15—21. Ef. 2:19—22. I. Ján. 2:22—29. A tanítványokra pünkösöd napján kitöltött a Szentlélek, aki, Jézus ígérete szerint »minden igazságra elvezérelte őket«. (Ján. 16:13.) A Szentlélek nem önmagáról szól, hanem Jézusról tesz bizonyosságot. Nekünk is Jézusról kell bizonyosságot tennünk, mert akkor van meg bennünk az Atya is. S ha az Atyában és a Fiúban maradunk, akkor nem szégyenlünk meg az Ur Jézus eljövetelekor. Nyissuk meg hát szívünket a Szentlélek előtt, hogy mindezt véghezvihesse bennünk.

Jún. 6. Ján. 3:16—21. Csel. 10:42—48. Ján. 15:9—16. Ef. 4:11—16. I. Ján. 3:1—10. Milyen nagy méltóság, hogy Isten fiának neveztehetünk! Hányan vannak, akik földi méltóságra, rangra törekednek s ezt a legnagyobb méltóságot nem veszik tekintetbe. Itt a földi életben még csak sejtethetjük, hogy milyen nagy dicsőség ez, de már ez a sejtés is kimondhatatlan örömmel töltheti el a szívünket. Ez az öröm, ez a reménység arra kell, hogy indítson bennünket, hogy minden bűnünket Jézus vére alá vigyük, hogy Ő megtisztíthasson és elkészíthessen bennünket a reánk váró nagy dicsőségre.

Jún. 7. Kol. 4. Csel. 2:14—36. I. Ján. 3:11—18. Milyen komoly, megszívleendő igazság van kifejezve a 18. versben! Jézus is így szeretett minket, nem szóval, hanem cselekedettel, életének az odaadásával. Mitőlünk nem kíván Isten feltétlenül vértanúhalált, de hogy ó-emberünket halálba tudjuk adni, azt feltétlenül megkívánja. S ez csak szeretet által mehet végbé. Szeretni az Urat, szeretni embertársainkat, s ezek között megkülönböztetett szeretettel szeretni azokat, akik testvéreink az Urban, ez tulajdonképen nem más, mint önmagunk megtagadása, ó-emberünk halálba adása.

Jún. 8. Jer. 27:1—11. Csel. 2:37—47. I. Ján. 3:19—24. A szeretet által tathatjuk meg, hogy az igazságból valólk vagyunk, hogy lelkiismeretünk tiszta és nyugodt. Milyen boldogság, ha ilyen tiszta lelkiismerettel járulhatunk Isten elé, mert akkor hittel és bizalommal tudunk imádkozni, s az ilyen imádságot hallgatja meg az Ur. Szeretett testvérem, ha nem tapasztaltad még életedben ezt az áldást, akkor igyekezzél letenni a lelkiismeretedről minden terhet, még a legkisebbet is.

Jún. 9. Jer. 28. Csel. 3:1—10. I. Ján.

4:1–6. Hogy valakiben Isten Lelke lakozik-e, azt arról lehet megismerni, hogy Jézus Krisztust elismeri-e Isten Fiának s a saját, személyes Megváltójának, természetesen nemcsak nyelvvél, hanem egész életének bizonyágtételével. Részletkérdésekben lehetnek különbségek Isten gyermekeinek a fel fogásában, s azoknak nem szabad őket egymástól elszakítani, de ebben az egy dologban, a legfőbb dologban, meg kell egyezniök. Aki erre a bizonyágtételre hallgat, az az igazság Lelkének enged, aki ennek ellentmond, az a tévelygés lelkét fogadja be.

Jún. 10. Jer. 29:1–14. Csel. 3:11–26. I. Ján. 4:7–16. Átérezted-e már valaha annak a kimondhatatlanul boldogító voltát, hogy: *Isten szeretet*. Ha az nem volna, nem küldte volna el szent Fiát erre a világra, nem engedte volna, hogy megsúfolják, meggyalázzák, keresztre feszítsék. S ha ez meg nem történt volna, mi lenne akkor mivélünk?! Sötétségbe, kárhozatba zuhanunk volna, örökre elvesztünk volna! De, Isten szeretet, s meghozta értünk a nagy áldozatot. Erzed-e, hogy ez mit jelent? Elfogadtad-e már?

Jún. 11. Jer. 30:1–3; 8–11. Ésaías 6:1–8. I. Ján. 4:17–21. Milyen gyötrő érzés a félelem! Még a földi kisebb-nagyobb büntetésektől való félelem is mennyi kint okoz már sokszor a gyermek életében is, hát még egy rablógyliskos életében! De ennél a félelemnél kifejezhetetlenül nagyobb az ítélet napjától való félelem, amikor meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt. De akiben teljessé lett a szeretet, az többé nem fél. Az tudja, hogy Isten őt öröktől fogva szeretete, s evvel az örök szeretettel kiszabadította a Sátán kezéből s a magáévá tette.

Jún. 12. Ján. 3:1–15. Róm. 11:33–36. Máté 28:16–20. Ef. 1:3–14. I. Ján. 5:1–5. Krisztus győzelmét a világ fölött nem lehet meglátni a harcerekken, fegyvercsörgés között, egymást öldöklő emberek csatáiban. Krisztus győzelme ma még csak csendesen megy végbe, az őt befogadott, neki engedelmeskedő, egymást testvéri szeretettel szerető szívekben. De nyilvánvalóvá mindenki előtt szemmel láthatóvá lesz ez a győzelem, majd ha Krisztus újra eljön a földre, teljes dicsőségben, s hit által győzelmissé vált seregének élén letiporja az ellenséget. Várod-e a győzedelmes Urat?

Jún. 13. Zsolt. 32. Csel. 4:1–12. I. Ján. 5:6–13. A Szent-Háromság Egy-

örök Istenről tesz itt bizonyágot az apostol. A három isteni Személynek különböző feladatai vannak, de azért a három tökéletesen egy. A szívünkben munkálkodik, bennünket hitre vezérlő isteni személy a Szentlélek, de ő nem Önmagáról tesz bizonyágot, hanem a Fiúról, akiben hinnünk kell, hogy az Atyához juthassunk. Van ebben kétségtelenül valami titokteljes, éppen azért nem lehet értelemmel megfejteni, csak szívből hinni. De aki hisz, az életet nyer, örök életet.

Jún. 14. Jer. 31:1–7; 9–14. Csel. 4:13–31. I. Ján. 5:14–21. Halálos bűn, vagyis olyan bűn, amely meg nem bocsátható, csak egy van, a Szentlélek ellen való bűn, vagyis a Léleknek a tudatos, szándékos elvetése, azután, mikor már elkezdte valamely szívben a munkáját. Az ilyen szerencsétlen lélekért már hiába imádkozunk, de nem is tudunk imádkozni, Istennek bennünk munkálkodik Lelke megakadályoz ebben. De akiért imádkozni még indít bennünket a Lélek, azért csak imádkozunk, még ha nagyon keménynek, nagyon ellenállónak látjuk is, ha talán évekig, vagy évtizedekig tartó türelmre van is szükségünk. Ne lankadjunk meg, hanem imádkozzunk, könnyörögjünk!

Jún. 15. Jer. 31:15–26. Csel. 4:32–5:11. II. János. János apostolnak ez a levele tulajdonképpen privát levél. Nem gyülekezetnek szól, hanem egy aszszonynak. S mégis helyet talált a biblíában, mert sok drága igazság van benne, amely mindenkinek szól. A legfőbb ebben is ismét csak a szeretet, amelyet János így különösképen az egyes embernek is szívére köt. S hozzáteszi a másik nagy igazságot, hogy a szeretetnek engedelmisségben kell megnyilvánulnia. S az engedelmisség a feltétele annak, hogy Krisztusban maradassunk, ez a harmadik igazság, amire rámutat az apostol. Fogadjuk be az igazságnak ezt a három formáját, s akkor nem veszítjük el azt, amit Istentől nyertünk.

Vargha Gyuláné.

Aki másokért könyörög, részt vesz Isten világkormányzásában.
Tholuk.

★

Isten gondoskodik, mi pedig dolgozunk.
Luther